

kunne medtage den her, idet Kapitlets Over- skrift dog maa have en udtrykkelig Tilføining herom. Paragraphen er iøvrigt affattet efter L. 21de Januar 1857 om Straf for Dyrplageri, kun med den Modifikation, at man har anseet det rettest at udelade Mellemsetningen „hvad enten Dyret tilhører ham selv eller Andre“, med Hensyn til, at en oprørende Behandling af Dyr vel kunde tænkes at forekomme, uden at Dyret just kan siges at tilhøre Nogen, og at det er fundet unødvendigt at optage den givne Anvisning paa, at der ved Straffens Udmaalning skal sees hen til Forseelsens Beskaffenhed, og om den er første Gang begaaet eller gjentagen, hvilket forstaaer sig af sig selv. Derhos er Fængselsstraffens Maximum, i Lighed med Udkastets § 287, forhøjet til 4 Maaneders simpelt Fængsel, for at faae et mere passende Forhold imellem samme og Maximum af Bødestraf, 200 Rd., hvilket ikke staaer i noget naturligt eller rimeligt Forhold til de i L. 1857 som Maximum bestemte 4 Ugers Fængsel.

Til 32te Kapitel.

(Om Paatalen af Forbrydelser, Forebyggelsestvang, Skadeserstatning m. v.)

Forsaauidt det vel maa ansees som den almindelige Regel, at alle egentlige Forbrydelser ere Gjenstand for offentlig Forsøgning uden Hensyn til, om den derved forurettede Private begjærer eller ønsker det, eller ikke, men der dog isølge Forholdets Natur, og tildeels i Overensstemmelse med den nugjældende Ret, maa erkjendes at være god Grund til i flere enkelte Tilfælde at gjøre Undtagelse fra hiin almindelige Regel, ville Bestemmelser i denne Henseende ikke godt kunne undværes i Straffeloven, hvor de tillige have deres naturlige Plads, forsaavidt det ikke kan benægtes, at det er et ikke uvæsentligt Moment i Betegnelsen af en Handling's criminelle Charakter, om samme ubetinget skal være undergivet Paatale

af det Offentlige eller ikke. De berørte Bestemmelser kunde gives paa forskjellig Maade, enten saaledes at det ved Slutningen af ethvert Kapitel i Loven angaves, hvilke af de der omhandlede Forbrydelser, der skulde være Gjenstand for offentlig Paatale og hvilke ikke, eller saaledes at der, som skeet i den norske Straffelovs Kap. 27, i et eget Kapitel nævnedes alle de Tilfælde, i hvilke offentlig Paatale ikke eller kun betingelsesviis skal finde Sted. Kommissionen har imidlertid anseet det for at være den hensigtsmæssigste Fremgangsmaade at gaae en tredie Vej, nemlig i Lovens næstsidste Kapitel gaaffe kort, som skeet er i Udkastets § 294, at give Hovedreglen, at alle de i Loven omhandlede Forbrydelser, ere Gjenstand for offentlig Forsøgning og Paatale, og derimod paa de enkelte Steder i de foregaaende Kapitler, hvor der maatte være Anledning til at gjøre Undtagelse fra denne Hovedregel, at optage de nødvendige Modifikationer i den Henseende, idet der i den ansførte Hovedregel gaaffe i Almindelighed henvises til disse særlige Undtagelsestilfælde. Om disse er der paa sine Steder udtalt det Fornødne i det Foregaaende, og der er derfor heller ikke videre at bemærke desangaaende.

I nærværende Kapitel har man fremdeles meent, at det vilde være rigtigt at optage Bestemmelser angaaende den i visse Tilfælde til Anvendelse kommende Forebyggelsestvang. Der findes i flere fremmede Straffelove, navnlig i den norske og preussiske Straffelov, i Kapitlerne om Krænkelser af Andres Frihed, Straffebestemmelser for Fremsettelsen af Undsigelser og Trudsel, uden at Nogen just derved er formaaet til at gjøre eller undlade Noget, men Kommissionen har ikke troet at burde følge disse Exempler. Ligesom den nugjældende Lovgivning ikke i saadanne Tilfælde hjemler Anvendelsen af Straf, forsaavidt Undsigelserne eller Trudselne ikke qualificeres ved Tilstedeværelsen af særegne Momenter — saasom hvor de fremsføres mod Embedsmænd osv., see D. L. § 6—4—18, Fd. 1. Februar 1797 § 92, 12. Decbr. 1838 § 25 jfr. Udkastet Kap. 9 § 72, Kap. 12 §§ 90 og 91, Kap. 13 § 94 ff, §§ 107, 108 og 110 —, men kun tilstøder Anvendelsen af den i D. L. § 1—23—1 omhand-